

Οι στέφανοι καὶ οἱ δακτύλιοι τοῦ γάμου. Οἱ γαμήλιοι στέφανοι καὶ δακτύλιοι ἔχουσι τὴν ἀρχὴν τῶν εἰς παναρχαίους χρόνους. Ὁ στέφανος ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἀφθαρσίας καὶ τοῦ μεγαλείου. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι τοὺς θεοὺς πρὸ πάντων ἐθεώρουν ἐστεφανωμένους. Οἱ βασιλεῖς, ὡς ἐπιγίνοι θεοί, προσέλαβον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ σύμβολον αὐτὸ τῶν ἀθανάτων, καὶ οὕτω προέκυψε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ὅπερ ἀρχικῶς μὲν ἦτο ἀπλοῦς στέφανος προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου μετετράπη εἰς στέμμα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ στέφανος, εὐρυνδείας τῆς χρήσεως καὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, κατήντησε νὰ θεωρῆται ὡς τὸ σύμβολον τῆς τιμῆς, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς. Οὕτω εἰς τὰς θυσίας ἐστεφανοῦτο οἱ θύοντες, τὰ θύματα, οἱ ἱερεῖς, οἱ βαμνοί· οὕτω ἐστεφανοῦτο ὁ νικητὴς, ὁ ποιητὴς καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ξένος ἐν χαρμοσύνῃ τινὶ ἐστάσει ἐτιμᾶτο διὰ στεφάνου ὑπὸ τῶν ξενιζόντων αὐτόν. Μεγάλῃ ἦτο ἡ χρῆσις τοῦ στεφάνου ὡς συμβόλου τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς ἐν τῷ ἔρωτι. Ἐν Ἑλλάδι ὁ ἑραστὴς ἐκρέμα κρυφίως στεφάνου εἰς τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης του, ὅπως ὁ φλογερὸς αὐτοῦ ἔρωσ τύχῃ τῆς ποθομένης εὐμενοῦς ἀκροάσεως. Ὁ μνηστὴρ καὶ ἡ μνηστὴ ἐφόρουσαν στεφάνους ὡς σύμβολον τῆς τελείας αὐτῶν εὐδαιμονίας, ὅτε δὲ ὡς νεόνυμφοι εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἐστίαν, οἱ στέφανοι ἐκόσμουσαν αὐτόν. Ὁ μόνον αὐτὸ τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἀλλὰ καὶ τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ τὰς πύλας καὶ τὰς θύρας, δι' ὧν τὸ ζεῦγος εἰσῆρχετο. Καὶ πάλιν βραδύτερον, ἐπὶ τῇ γεννίσει παιδίου, στέφανοι ἐκόσμουσαν τὰς κεφαλὰς τῶν εὐτυχῶν συζύγων. Ἀν τὸ γεννώμενον ἦτο θῆλυ, οἱ γονεῖς ἐκρέμων καὶ στέφανον λίνου, ὡς σύμβολον τῆς οικιακῆς ἐργασίας τῆς γυναικός. Ἀν τὸ γεννώμενον ἦτο ἄρρεν, ἐκρεμάτο εἰς τὴν θύραν στέφανος ἐκ κλάδων ἐλαίας.

Ἡ ἐκκλησία παρέλαβε τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἔθιμον τῆς χρήσεως τῶν στεφάνων, ὅπως καὶ ἄλλα ἄλλα ἐθνικὰ ἔθιμα, εἰ καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ χριστιανικὴ συνείδησις ἐπὶ μακρὸν κατεξάνιστατο καὶ ἡναιτιοῦτο σφόδρα πρὸς τὴν παραδοχὴν αὐτοῦ. Ὁ Τερτυλλιανὸς ἐκήρυσεν ὅτι ὁ στέφανος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεονύμφου γυναικὸς εἶνε σύμβολον τοῦ αἵσχους καὶ τῆς ἀτιμίας, καὶ ἄλλοι δὲ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἐπονειδιστὸν συνήθειαν τοῦ κοσμεῖν τὴν κεφαλὴν δι' εὐδωμῶν ἀνθέων ἀντιπαρέβαλλον τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ. Ὁ διωγμὸς οὗτος τῶν ἀδῶν στεφάνων διήρκεσε, μέχρις οὗ τέλος ἐπὶ τῶν πρώτων χριστιανῶν αυτοκρατόρων, οἵτινες ἄνευ διαταγῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῶν ἐπέδηκαν τὸν στέφανον ἐπὶ τῶν ἰδίων κεφαλῶν καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν μνηστῶν αὐτῶν, οἱ διώκται ἡσύχασαν. Τὸ παράδειγμα τῶν αυτοκρατόρων ἐμυμήθη καὶ ὁ λαός, μετ' οὗ πολὺ δὲ ἡ χριστιανικὴ συνείδησις τοσοῦτον σαναφκειώθη πρὸς τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἔθιμον, ὥστε οὐ μόνον ὁ Γρηγόριος ὁ Νανζιανζηνὸς παρῆνε τοὺς γονεῖς τῶν νυμφευομένων νὰ ἐπιθέτωσιν ἰδίαις χερσὶν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων τῶν τοὺς στεφάνους, ὡς τὸ τιμωτάτον καὶ πρεπωδέστατον κόσμημα. διὰ τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἡμέραν τῶν γάμων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις τῶν στεφάνων, ἡ στεφάνωσις, ἐγένετο μάλιστα ἱερὰ τελετὴ, ἀπαραίτητος διὰ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου. Ἐκτοτε διηλαθῆ, προσερχομένων τῶν μελλονύμφων εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐνώπιον τοῦ ἁγίου βήματος, ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανε τοὺς δύο στεφάνους ἐκ νεοδρέπτων καὶ εὐδωμῶν ἀνθέων, οἵτινες ἔκειντο ἑτοιμοὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βήματος, καὶ ἐπέθετεν αὐτοὺς ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Οὕτω καθιερώθη ἡ τελετὴ τῆς στεφάνωσης.

Εἰς δευτέρους γάμους οἱ στέφανοι δὲν ἦσαν ἐν μεγάλῃ χρήσει παρὰ τοῖς πρώτοις χριστιανοῖς, μετ' οὐ πολὺ δὲ περιφλῶν καὶ εἰς παντελεῖ ἀχρηστίαν, διότι ὁ δεύτερος γάμος οὐτε τέλειος ἐθεωρεῖτο οὐτε ἀναγκαῖος. Ὁμοίως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις τὸ φορεῖν στέφανον ἐπετρέπετο εἰς ἐκείνας μόνον τὰς χήρας αἰτινες ἔμενον πισταὶ εἰς τὸν πρῶτον ἄνδρα τῶν.

᾿Ασάτως κληροδότημα τῆς προχριστιανικῆς ἀρχαιότητος εἶνε καὶ ὁ δακτύλιος, τοῦ ὁποίου ὁ ἐφευρέτης εἶνε ἐπ' ἰσῆς ἄγνωστος ὡς

καὶ ὁ πρῶτος πλέξας στέφανον. Εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους ὁ δακτύλιος ἦτο γνωστός, ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Παρὰ τῶν Ἑλλήνων παρέλαβον αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι. Οὗτοι ἐφόρουσαν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς δημοκρατίας τῶν μόνων σιδηροῦς δακτυλίου· χρυσοῦς δακτύλιος ἐφόρουσαν μόνον οἱ ἐν δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ ἐνρισκόμενοι, ἀπεσταλμένοι κτλ. Βραδύτερον ὁ χρυσοῦς δακτύλιος ἦτο τὸ διακριτικὸν γνῶρισμα τῶν εὐπατριδῶν (τῶν πατρικίων), ἐνῷ ἡ πληθεὶς ἐφόρουσαν ἢ σιδηροῦς ἢ τὸ πολὺ ἀργυροῦς δακτύλιος. Ἀρχικῶς ὁ δακτύλιος δὲν ἦτο κόσμημα, ἀλλ' ἐχρησίμευεν ἀπλῶς ὡς σφραγίς, δι' ἧς ἐσφραγιζόντο ἐπίσημα ἔγγραφα. Ἐκ τοῦτου ὁ δακτύλιος κατέστη τὸ σύμβολον τῆς πιστῆς τηρήσεως τῶν ὁμολογημένων, καὶ τοιαύτη φαίνεται νὰ ἦτο καὶ ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ γαμήλιου δακτυλίου. Ὁ γαμβρὸς ἐδίδεν εἰς τὴν νύμφην τὸν δακτύλιον, δηλῶν διὰ τοῦτου ὅτι ὁ σύνδεσμος αὐτῶν ἦτο πλέον ὁμολογημένος καὶ οἶονε ἐσφραγισμένος, ἀδιάρρηκτος. Ἡ σημασία καὶ ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ δακτυλίου ἦτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀπὸ πολλοῦ καθιερωμένη, βραδύτερον δὲ ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία παρέλαβε καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο εἰς τὴν τελετὴν τῆς στεφάνωσης. — Εἰς ποίαν χεῖρα ἔπρεπε νὰ φορεῖται ὁ δακτύλιος, περὶ τοῦτου δὲν συνεφάνουν οἱ ἀρχαῖοι λαοί. Οἱ Ἑβραῖοι ἐφόρουσαν αὐτὸν εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, οἱ Ῥωμαῖοι τοὐναντίον εἰς τὸν τέταρτον δακτύλον τῆς ἀριστερᾶς, διότι ἐπίστευον ὅτι ὁ δακτύλος οὗτος συνεδέετο ἀπ' εὐθείας μετὰ τῆς καρδίας διὰ τινος φλεβός. Ἀλλὰ τὸ φορεῖν τὸν δακτύλιον εἰς τὸν μέσον δακτύλον τῆς χειρὸς ἐθεωρεῖτο ἀκόμη καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὡς ἀπρεπές.

Πολυφόροι οἰκίαι. Ἐν Ἀμερικῇ, καὶ πρὸ πάντων ἐν Χικάγῃ, κτίζονται οἰκίαι τεραστίου ὕψους, οἷας οὐδαμοῦ δύνανται τις νὰ ἴδῃ ἐν Εὐρώπῃ. Οἰκίαι μὲ ἐπτὰ, ὀκτὼ καὶ ἐννέα πατώματα, εἶνε συνηθέστατον φαινόμενον ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσι τῆς Ἀμερικῆς. Ἐν Βοστώνῃ ὑπάρχουσι πολλαὶ οἰκίαι μὲ δέκα πατώματα, ἐν Κλεβελάνδῃ δὲ μὲ δώδεκα πατώματα. Τὸ οἰκοδόμημα ἐνθα τυποῦται ἡ ἐφημερίς «The New York World» (ὁ κόσμος τῆς Νέας Ὑόρκης) ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἔχει περισσότερον ἢ δώδεκα ὀροφῶν ὕψους. Ἐν Χικάγῃ ὑπάρχει μέγα τι οἰκοδόμημα καλούμενον «La Takoma» ὅπερ ἔχει πλέον τῶν δεκατριῶν ὀροφῶν ὕψους. Διὰ τὴν προσεχῆ ἐν Χικάγῃ Ἐκθεσὶν ἀπεφασίσθη νὰ οἰκοδομηθῇ τεράστιον τι οἰκοδόμημα, προορισθεῖσόν ἐν τὴν ὑποδοχὴν μόνον τῶν ἀπεσταλμένων. Τὸ οἰκοπέδον, ἐνθα θὰ κτισθῇ τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, στοιχίζει πέντε ἑκατομμύρια. Τὸ οἰκοδόμημα θὰ ἔχῃ 20 πατώματα, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὸ πρῶτον θὰ εἶνε ἐκ λίθου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ χάλυβος, ὅπῃ πλίνθων καὶ ἀργίλλου. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα πατώματα δὲν θὰ χρησιμεύωσι μόνον συνήθεις κλίμακες, ἀλλὰ καὶ εἰκοσι δι' ὑδραυλικῶν μηχανῶν κινούμεναι ἀναβάθραι (ascenseurs). Ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ κολοσίου οἰκοδομήματος θὰ ὑπάρχωσι κρεμαστοὶ κήποι.

Διὰ τοὺς καπνίζοντας. Τεχνητὰ φύλλα καπνοῦ. Πολλὸς γίνεται λόγος περὶ νέας τινὲς ἐφευρέσεως, δι' ἧς κατορθοῦται ἤδη ἢ ἐκ χάρτου κατασκευὴ φύλλων καπνοῦ. Ὁ χάρτης ἐντίθεται εἰς ὑγρὸν τι νικοτίνης καὶ μένει ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον μέχρις οὗ ἀπορροφήσῃ τὴν ὕλην ταύτην. Μετὰ ταῦτα ξηραίνεται, κόπτεται καὶ πιέζεται δι' ἐπὶ τοῦτο μηχανῶν, καὶ προσλαμβάνει τὸ σχῆμα καὶ τὰς ἰνὰς ἐκείνας, αἰτινες χαρακτηρίζουσι τὰ γνήσια φύλλα τοῦ καπνοῦ. Ἡ ἀπομίμησις λέγεται ὅτι εἶνε τόσο ἐπιτυχής, ὥστε καὶ εἰδήμονες τοῦ καπνοῦ καὶ καπνιστὰι θεωροῦνται κληροῦς ἡπατήθησαν.

Πολύτιμος κύων. Ἀγγλος τις ὀνόματι Green ἠγόρασεν ἐσχάτως παρὰ τινος Ἀμερικανοῦ Lears ἓνα φραιδάτον κύνα ἀντὶ 65,000 μάρκων. Ὁ κύων εἶχε 89 ἑκατοστομέτρων ὕψους καὶ 100 χιλιογράμμων βάρους.